

Veckans dikt, Solen löper i Jungfrun, ur Pälle Nävers bok, Livets melodi.

Än ringer i min darrgräslid
små spröda blåklockskalkar,
när vinden ifrån vattrad vik
sej smeksamt rör och svalkar;
och färg och doft från blad och blom
på ljudfint språk förklarar
den skönhet all och poesi,
som här sej uppenbarar...

Nu skrider genom höstens grind
fru Sommar tveksamt, stilla
med gula inslag i sin dräkt
mor skymningsdis och villa;
hon sagr farväl till äng och mo
och ljungens vemodslågor
att inför ung September ge
sitt svar på dunkla frågor.

Men under grönan lind och ek,
som mot det blå sej höjer,
med baldersbrå i smeksam hand
hon tyst på ängen dröjer;
än har hon ljusa minnen kvar
från solbeglänsta dagar,
där barn och ungdom glättigt sprang
i lyckans smultronhagar.

Väl sjunker solens båge brått
för varje dag som skrider
och frost och mörker rustar nu
mot höstdagsjämningstider...
Men håg och hjärta bärgat in
från klara sommartimmar
en minnesskatt, där ren och klar
Aladdins lampa glimmar.